16/05/2020

Τριπλή Ιερατική Σύναξη στην Ι.Μ. Βεροίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Παρασκευή 15 Μαΐου πραγματοποιήθηκε τριπλή ιερατική σύναξη στην Ιερά Μητρόπολη Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας, από μία στις έδρες των τριών μεγάλων αρχιερατικών περιφερειών, προκειμένου να αποφευχθεί ο μεγάλος συνωστισμός των ιερέων και να μπορέσουν να τηρηθούν οι κανόνες ασφαλείας της ΔΙΣ.

Συνάξεις έγιναν στον Μητροπολιτικό Ιερό Ναό Μεταμοφρώσεως του Σωτήρος Ναούσης, στον Ιερό Ναό Αγίου Αντωνίου Πολιούχου Βεροίας και στον Μητροπολιτικό Ιερό Ναό Κοιμήσεως Θεοτόκου Αλεξανδρείας.

Ο Σεβασμιώτατος ενημέρωσε διεξοδικά τους ιερείς για τα μέτρα ασφαλείας που θα πρέπει να τηρηθούν κατά το μεταβατικό στάδιο επιστροφής στην κανονικότητα, καθώς επίσης και για άλλα θέματα υπηρεσιακής φύσεως.

Μεταξύ άλλων τόνισε:

Ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ μᾶς ἀξίωσε νά συναντηθοῦμε καί πάλι μετά ἀπό ἕνα ἀσυνήθιστα μεγάλο χρονικό διάστημα πρόσωπο πρός πρόσωπο, ὄχι βεβαίως ὅπως θά ἐπιθυμού-σαμε νά βρεθοῦμε ὅλοι μαζί ἐπί τό αὐτό, ἀλλά, ἀκολουθώντας τίς ὁδη-γίες καί τά μέτρα τά ὁποῖα συστήνουν οἱ εἰδικοί καί ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλά-δος, κατά ἀρχιερατικές περιφέ-ρειες.

Γι᾽ αὐτό καί πρωτίστως θά πρέπει νά ἐκφράσουμε ἀπό καρδίας τήν εὐγνωμοσύνη μας στόν Θεό, ὁ ὁποῖος μέσα σέ ὅλη αὐτή τή δοκιμασία τῆς ἐπιδημίας πού ἔπληξε τόν κόσμο καί προκάλεσε τόσα πολλά προβλήματα, τόσο πολύ πόνο καί τόσους πολλούς θανάτους ἀνθρώπων, πού ἔφυγαν ἀπό τή ζωή μέ ἐξαιρετικά ὀδυνηρό τρόπο, μόνοι, στερημένοι ἀπό τούς προσφιλεῖς καί τούς οἰκείους τους, διεφύλαξε τήν πατρίδα μας, τήν ἐπαρχία μας καί ἐμᾶς σώους καί ὑγιεῖς σέ μεγάλο βαθμό καί μέ ἐλάχιστες, μόνο, ἀπώλειες ἀδελ-φῶν μας.

Καί εἴμεθα καί θά πρέπει νά εἴμεθα εὐγνώμονες καί νά εὐχαρι-στοῦμε διαρκῶς καί τήν Παναγία μητέρα μας, τήν Ὑπεραγία Θεοτό-κο, καί τούς ἁγίους μας, καί κατ᾽ ἐξοχήν τούς ἁγίους τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, διότι εἴμεθα βέβαιοι ὅτι καί ἐκεῖνοι διά τῶν πρεσβειῶν τους μᾶς προφύλαξαν καί μᾶς προστάτευσαν ἀπό τή λοιμική καί θανατηφόρο αὐτή ἀσθένεια, ἡ ὁποία τόσο ἀπροσδό-κητα καί βίαια εἰσέβαλε στή ζωή μας καί ἀνέτρεψε τά πάντα γύρω μας, καί εἶχε καί ἔχει ἀκόμη πολ-λές δυσάρεστες συνέπειες γιά τήν πατρίδα μας καί γιά πολλές ὁμά-δες

συνανθρώπων μας πού πέρα-σαν καί περνοῦν ἰδιαίτερα δύσκολα, ἐξαιτίας τῶν συνεπειῶν τῆς πανδημίας καί τῶν μέτρων προφυλάξεων, στήν ἐπαγγελμα-τική καί οἰκονομική ζωή.

Ἡ περίοδος αὐτή τῆς πανδημίας καί τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀπομονώ-σεως καί ἀναστολῆς ὅλων τῶν δραστηριοτήτων μας, ἀκόμη καί αὐτῆς τῆς λειτουργικῆς καί μυστη-ριακῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας μας καί μάλιστα κατά τή διάρκεια τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρα-κοστῆς, τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος καί τῶν ἁγίων ἡμερῶν τοῦ Πάσχα, ἦταν ἀσφαλῶς πολύ δύσκολη γιά ὅλους μας. Ἦταν μία περίοδος ὀδυνηρῆς δοκιμασίας, μία περίο-δος μεγάλου καί πολυμόρ-φου πειρασμοῦ, τήν ὁποία «κρίμασιν οἷς οἶδε ὁ Θεός» ἐπέτρεψε νά ζήσουμε καί νά ὑπομείνουμε.

Ὅλοι ὑποστήκαμε τά ἴδια περιο-ριστικά μέτρα καί ἀπομονω-θήκα-με ἀναγκαστικά ἀπό τό περιβάλ-λον μας, τό φυσικό καί τό πνευμα-τικό, ἀπό τούς ναούς μας, ἀπό τίς Ἀκολουθίες μας, ἀπό τό πνευμα-τικό μας ἔργο, ἀπό τούς ἐνορίτες μας, τό ποίμνιό μας, τούς ἀνθρώ-πους πού στηρίζονται σέ μᾶς, ἀλλά καί ἐκείνους πού στίς δύσκολες αὐτές ὧρες εἶχαν ἀνάγκη τήν ἐνίσχυση καί τήν παρηγορία τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅλα αὐτά ἀποτελοῦν δοκιμασία καί προκαλοῦν ὀδύνη καί πόνο ψυχῆς σέ κάθε ποιμένα, σέ κάθε πνευματικό πατέρα, πού δέν μπορεῖ νά βρίσκεται δίπλα στά παιδιά του, ὅπως θά ἤθελε, πού «ἀκούει τῆς φωνῆς» τους, πού αἰσθάνεται τήν ἀγωνία τους, ἀλλά δέν μπορεῖ νά ἀγγίξει οὔτε τό χέρι τους.

Αὐτό πού μπορούσαμε νά κάνου-με ἦταν βεβαίως ἡ προσευχή γιά ὅλα αὐτά πού δέν μπορούσαμε νά κάνουμε καί γιά ὅλους ἐκείνους πού δέν μπορούσαμε νά βρεθοῦμε δίπλα τους. Καί θέλω νά πιστεύω ὅτι, καθώς ὅλοι εἴχαμε περισσό-τερο χρόνο γιά ἀπομόνωση καί περισυλλογή, θά ἀξιοποιήσαμε αὐτή τήν εὐκαιρία ὄχι μόνο γιά τόν ἑαυτό μας ἀλλά καί γιά τό ποιμνιό μας.

Καί ἐάν ὁ καθένας ἀπό σᾶς ζοῦσε καί αἰσθανόταν τό βάρος αὐτῆς τῆς δοκιμασίας, ὁ Ἐπίσκοπος πού ἔχει τήν εὐθύνη ὄχι μόνο τοῦ λαοῦ ἀλλά καί τοῦ ἱεροῦ κλήρου τῆς ἐπαρχίας του, εἶναι φυσικό νά αἰσθάνεται ἀκόμη περισσότερο πόνο καί θλίψη γιά ὅλη αὐτή τήν κατάσταση γιά τόσο μεγάλο διάστη-μα.

Γιά μένα ἦταν ἀκόμη μεγαλύτερη ἡ ὀδύνη, καί γιά τόν εὐσεβῆ λαό μας πού περνοῦσε αὐτή τήν περίο-δο χωρίς τήν πνευματική τροφο-δο-σία πού εἶχε ἀνάγκη καί μακριά ἀπό τά μυστήρια τῆς Ἐκκλησία μας, ἀλλά καί γιά ὅλους ἐσᾶς, τούς κληρικούς τῆς Ἱερᾶς μας Μητρο-πόλεως.

Συγχρόνως ὅμως ἦταν μεγάλο καί τό βάρος τῆς εὐθύνης νά βοη-θήσουμε τούς ἀδελφούς μας, χωρίς νά παραβοῦμε τίς ὁδηγίες τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί τῶν

ἁρμο-δίων τῆς πολιτείας· νά στηρίξουμε τούς ἀδελφούς μας χωρίς νά θέσουμε σέ κίνδυνο τήν ὑγεία καί τή ζωή τους. Γιατί τό βλέπουμε ἀκόμη καί σήμερα πόσο γρήγορα διαδίδεται ὁ ἰός, ὥστε καί ἡ συμ-μετοχή κάποιων συνανθρώ-πων μας στή Λάρισα, σέ μία νεκρώσιμη ἀκολουθία, ἦταν ἀρκετή γιά νά αὐξηθοῦν σέ σημαντικό βαθμό ὁ ἀριθμός τῶν κρουσμάτων.

Στή δυσκολία καί στό βάρος αὐτῆς τῆς κρίσιμης καί ὀδυνηρῆς περιόδου ἕνα ἐπιπλέον βάρος γιά μένα ἦταν καί οἱ κάθε εἴδους ἀπόψεις καί κριτικές πού ἀκουό-ταν καί γραφόταν γιά τή στάση τῆς Ἐκκλησίας ἀπό κληρικούς καί λαϊκούς.

Εἶχα τήν εὐκαιρία καί σέ ἄλλη περίπτωση νά τό πῶ, ἀλλά θά ἤθελα νά τό ἐπαναλάβω καί σήμερα. Εἶναι εὔκολο νά κάνει κανείς κριτική, ὅταν δέν ἔχει εὐθύ-νη ἤ ὅταν ἔχει περιορισμένη εὐθύνη. Εἶναι εὔκολο νά προβάλ-λει τήν πίστη του καί τήν ἀγάπη του στόν Θεό ἤ καί τήν ἱερατική του συνείδηση, ὑπονοώντας τί; ὅτι οἱ ἄλλοι δέν ἔχουν;

Ἡ ὑπακοή στήν Ἐκκλησία, τό εἶπα καί ἄλλοτε, εἶναι πάνω καί ἀπό τό μαρτύριο, γιατί εἶναι ὑπα-κοή στόν ἴδιο τόν Χριστό, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ κεφαλή τοῦ σώματος, ἡ κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας. Ὅποιος διαχωρίζει τόν ἑαυτό του καί τόν θέτει ὑπεράνω τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πού εἶναι τό ἀνώτατο διοικητικό, συλλογικό ὄργανο τῆς Ἐκκλησίας μας, δέν βρίσκεται στόν σωστό δρόμο, διότι κανείς δέν σώθηκε ἔχοντας ἐμπι-στο-σύνη στόν ἑαυτό του. Οὔτε βέβαια κανείς μπορεῖ νά συστήνε-ται ὡς εὐσεβής, ὡς πιστός πού θέτει ὑπεράνω πάντων τήν πίστη του, τή θεία λειτουργία, τά μυστή-ρια τῆς Ἐκκλησίας, καί συγχρόνως νά χρησιμοποιεῖ χαρακτηρισμούς γιά τούς ὑπευθύνους εἴτε τῆς πολιτείας εἴτε, δυστυχῶς, καί τῆς Ἐκκλησίας, πού ἀπάδουν ὄχι μόνο τῆς χριστιανικῆς ἰδιότητός του ἀλλά καί τῆς εὐπρεπείας πού ὀφείλει νά ἔχει ὁ λόγος μας.

Κανείς μας δέν ἦταν εὐχαριστη-μένος γιά τούς ναούς μας πού ἔκλεισαν, γιά τήν ἀναστάσιμη καί τίς ἄλλες θεῖες λειτουργίες πού τελέσθηκαν χωρίς πιστούς, οὔτε γιά τούς ἀδελφούς μας πού στε-ρήθηκαν τή θεία Εὐχαριστία. Τό ἀντίθετο ἀσφαλῶς. Ἀλλά ἄς σκε-φθοῦμε καί τήν εὐθύνη τῆς Ἐκκλησίας, τῆς Ἱεραρχίας, τῶν ἐπισκόπων. Πόσο μεγάλο θά ἦταν τό βάρος ἀλλά καί τό σκάνδαλο ἄν ἡ καλοπροαίρετη, ἔστω, ἀπροσεξία κάποιων ἀδελφῶν μας θά γινόταν αἰτία νά ἀσθενήσουν ἤ καί νά καταλήξουν κάποιοι ἄλλοι ἀδελ-φοί μας. Ἄν, ἐπειδή κάποιοι δέν θά ἔπαιρναν τά ἀπαραίτητα μέτρα ἤ δέν θά παρέμεναν στό σπίτι τους γιά νά προφυλαχθοῦν, ὑπῆρχε ἐκθετική αὔξηση τῶν κρουσμά-των, ἡ Ἐκκλησία θά βρισκόταν στό στόχαστρο ὄχι μόνο κάποιων πού δέν πιστεύουν ἤ πού ἀμφισβη-τοῦν τήν ἱερότητα τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Εὐχαριστίας, ἀλλά καί ἄλλων τῶν ὁποίων συγγενεῖς καί φίλοι θά νοσοῦσαν.

Ἀσφαλῶς καί ἐμμένουμε στήν πίστη μας ὅτι ἡ θεία Εὐχαριστία εἶναι σῶμα καί αἷμα Χριστοῦ, εἶναι φάρμακο ζωῆς καί ἀθανα-σίας καί δέν μεταδίδεται ἐπ᾽ οὐδενί δι᾽ αὐτοῦ οὔτε ἀσθένεια οὔτε ὁτιδήποτε ἄλλο. Αὐτό ἀπο-τελεῖ ἀκράδαντη πίστη τῆς Ἐκκλη-σίας μας καί ὅλων μας, ἀλλά καί διαχρονική ἐμπειρία ἀναριθμήτων ἱερέων πού διακό-νη-σαν τό ἱερό μυστήριο ὑπό δύσκο-λες γιά τά ἀνθρώπινα δεδομένα ὑγειονομικές συνθῆκες. Αὐτό εἶναι ἀδιαπραγμάτευτο καί δέν δεχόμαστε καμία ἀμφισβή-τηση ἐπ᾽ αὐτοῦ, ἀνεξάρτητα ἀπό τό τί μπορεῖ νά λέγουν διάφοροι ἄνθρωποι ἤ κύκλοι.

Καί ἀκόμη, κανείς δέν γίνεται νά ἀμφισβητήσει τήν ἀναγκαιότητα τοῦ ἱεροῦ μυστηρίου γιά τόν κάθε πιστό, ὁ ὁποῖος, ὅταν προσέρχεται κατάλληλα προετοιμασμένος, «μετά φόβου Θεοῦ, πίστεως καί ἀγάπης», γίνεται σύσσωμος καί σύναιμος Χριστοῦ.

Οἱ συνθῆκες πού δημιούργησε, δυστυχῶς, ἡ λοιμώδης ἀσθένεια, πού μᾶς ἔπληξε καί μᾶς ὁδήγησαν στήν ἀναγκαστική ἀπομόνωση, ὁδήγησαν καί στήν ἀναγκαστική ἀποχή τῶν πιστῶν ἀπό τό μέγα αὐτό μυστήριο. Πιστεύουμε ὅμως ὅτι ὁ ἐλεήμων καί παντογνώστης Κύριος γνωρίζει τόν εἰλικρινῆ πόθο τῶν ψυχῶν τῶν ἀδελφῶν μας πού βίωσαν αὐτή τή στέρηση τῆς κοινωνίας μαζί του καί τούς ἔδωσε τή χάρη πού τούς ἔλειψε μέ ὅλους τρόπους. Ἄλλωστε ἡ στέρη-ση αὐτή ὄχι μόνο τῶν ἱερῶν μυ-στηρίων ἀλλά καί τῆς λειτουργι-κῆς ζωῆς θέλω νά πιστεύω ὅτι ἔδωσε σέ ὅλους μας τήν εὐκαιρία νά συνειδητοποιήσουμε τί εἴχαμε καί ἴσως δέν ἐκτιμούσαμε ὅσο ἔπρεπε, τί εἴχαμε καί δέν προσέ-χαμε πῶς τό ζούσαμε.

Ἡ Ἱερά Μητρόπολή μας προσπά-θησε νά ἀναπληρώσει ὅσο μπο-ροῦσε αὐτή τή στέρηση τῆς λει-τουρ-γικῆς ζωῆς γιά τούς ἀδελ-φούς μας. Προσπάθησε μέσα ἀπό τή δυνατότητα πού δίδει τό δια-δίκτυο νά φέρει στά σπίτια τῶν ἀδελφῶν μας ὅλο αὐτό τό διάστη-μα τῶν δύο μηνῶν τίς ἱερές Ἀκο-λουθίες καί νά τούς βοηθήσει νά αἰσθανθοῦν, ἀκούοντας καί βλέ-ποντας τήν τέλεση τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν ἀπό τήν Ἱερά Μονή τῆς Παναγίας Δοβρᾶ, τό νόημα καί τῆς περιόδου τῆς Μεγάλης Τεσσα-ρακοστῆς καί τοῦ Πάσχα. Σέ αὐτό ἀπέβλεπαν καί οἱ πρωινές καί ἑσπερινές ὁμιλίες στό τέλος τῶν Ἀκολουθιῶν.

Φυσικά αὐτό δέν σημαίνει ὅτι θά ἀντικαταστήσουμε τούς ναούς μέ τό διαδίκτυο. Ὅμως δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι γιά πάρα πολλούς ἀδελφούς μας ἡ μετάδοση αὐτή ἦταν ἕνα στήριγμα, ἦταν μιά εὐκαι-ρία προσευχῆς σέ μία περίο-δο κατά τήν ὁποία καί ἀνάγκη τήν εἶχαν ἀλλά καί περισσότερο χρόνο εἶχαν στή διάθεσή τους. Καί εἶναι συγκινητικά ὅσα μᾶς μεταφέρουν μέ διαφόρους τρόπους ὅσοι τίς παρακολουθοῦσαν, καί ἦταν πολ-λές ἑκατοντάδες καί χιλιάδες, ἀλλά ἐξίσου συγκινητικό ἦταν ὅτι πολλοί ἦταν καί ἐκεῖνοι πού εἶχαν τήν εὐκαιρία νά ἀκούσουν

καί νά προσευχηθοῦν μαζί μας στίς πρωϊ-νές ἀκολουθίες στίς ὁποῖες, ὑπό κανονικές συνθῆκες, πιθανόν δέν θά συμ-μετεῖ-χαν ποτέ προηγουμέ-νως, ἀλλά καί νά προσεύχονται μαζί μας καθημερινά στό Μεγάλο ἤ καί τό Μικρό Ἀπόδειπνο.

Ὅλα αὐτά δέν μποροῦμε νά τά δοῦμε παρά ὡς μία ἄλλη εὐκαιρία πού μᾶς ἔδωσε ὁ Θεός μέσα ἀπό αὐτή τή δοκιμασία καί δέν γνω-ρίζουμε σέ πόσες ψυχές μίλησε ἡ ἀγάπη του καί τίς ἀλλοίωσε μέ τόν τρόπο πού Ἐκεῖνος γνωρίζει. Ἐμεῖς ἁπλῶς προσπαθήσαμε νά κάνουμε τό καθῆκον μας στό μέτρο τῶν δυνατοτήτων μας πρός δόξα τοῦ Ὀνόματός του καί σωτη-ρία τῶν ἀνθρώπων.

Τώρα ὅμως ἐπανερχόμεθα προο-δευτικά στήν κανονικότητα.